



Szabó J. Róbert lelkipásztor

ENGEDELMESKEDJETEK EGYMÁSNAK, KRISZTUS FÉLELMÉBEN

Házasság hete' 2016. 1.

Alapige: Efezus 5,21-33.

Bevezetés

A mai nappal kezdődik a „házasság hete”. Immár harmadik éve szokásom, hogy ilyenkor a házasság témájához kapcsolódik az igehirdetésem. Így lesz ez ma is.

Ebben az igehirdetésben nem szeretnék szólni a házasság válságáról. Arról sem, hogy a világon élő emberek többsége, mit gondol erről a kérdésről. Annak fejtegetésbe sem kívánok belemenni, mert számomra egyértelmű, hogy a Biblia házasság alatt: *egy férfi és egy nő* házasságát érti. Egyszerűen az igazságot szeretném tolmácsolni.

1.

Kezdjük azzal a gondolattal, ami átszövi, megalapozza, meghatározza Pál apostol szavait, amikor a házasságról tanít. Bizonyára észrevettétek, hogy az apostol – nagyon is tudatosan – a házastársak elé Krisztust állítja. A férfi és a nő házasságát pedig ahhoz a kapcsolathoz hasonlítja, amely Krisztus és az egyház között van.

(1) Krisztus és az egyház kapcsolata *Isten kegyelemére épül*, hiszen Isten az, aki aláhajolt hozzánk Krisztusban, és aki megajándékozott bennünket Krisztusban szeretetével, ezért mi, az Ő választottai hálás szívvel elfogadjuk, és igyekszünk úgy élni, hogy méltóvá legyünk erre a hatalmas ajándékra. **(2)** Krisztus és az egyház kapcsolata *áldozatos szeretetre épül*: Krisztus önmagát adta értem, és ezért mi az Ő választottai sem élhetünk már többé önmaguk örömeire. **(3)** Krisztus és az egyház kapcsolata *mély elkötelezettségre és kölcsönös hűségre épül*, vagyis ahogyan Krisztus sem hagyja el soha bennünket, hanem minden körülmények között hűséges marad hozzánk, mert egészen eggyé vált velünk, ezért mi az Ő választottai is egészen oda kell szánjuk magukat Őneki, minden körülmények között hűségesnek maradva hozzá, törekedve arra, hogy Lelke által egészen eggyé váljunk Ővele. **(4)** Krisztus és az egyház kapcsolata *alá- és fölérendelt viszonyra épül*, azaz Krisztus szeretettel gondoskodik rólunk, vezet és irányít bennünket, ezért mi az Ő választottai is engedelmesen rá kell hagyatkoznunk Urunk parancsaira.

Ennek a négy alappillérnek – *az Isten kegyelméhez méltó viselkedésnek, az áldozatos szeretetnek, a mély elkötelezettségnek és kölcsönös hűségnek, és az alá- és fölérendeltségnek* – kell jelen lennie a házasságban is ahhoz, hogy a házasság Isten akarata szerint boldog kapcsolat legyen, amelyben mind a két fél azonos mértékben jól és biztonságban érzi magát, szeret és szeretve van.



2.

Ezekre építve folytatja így Pál: „*Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében.*” Ebben a versben a kölcsönös engedelmesség kap nagy hangsúlyt. Ehhez pedig nemcsak úgy odabiggyesztette az apostol ezt: „*Krisztus félelmében*”, hogy jól és kegyesen hangozzék az, amit ír.

Nézzük először a mondat első felét! A görög eredeti szöveget úgy is fordíthatjuk, hogy: „*kölcsönösen alkalmazkodjatok egymáshoz*”. Ez pedig hozzáállás kérdése. Annak elfogadása, hogy mindkettőnknek van akarata, vannak vágyai, igényei és elvárásai. Az alkalmazkodáshoz éppen ezért két dolog szükséges: *saját magam és a házastársam ismerete*. Ha nem vagyok önmagammal és a másikkal tisztában, akkor alkalmazkodni sem leszek képes hozzá. Továbbá azok, akik alkalmazkodnak egymáshoz, önként alárendelik magukat egymásnak. Hol az egyikük enged, hol a másikuk, hol az egyikük hoz áldozatot, hol a másikuk. Az alkalmazkodás nem egy egyszeri, lezárt dolog. Hiszen a házasságban mindig ott van az átalakulás folyamata. A független „én” átadja helyét a kölcsönösen egymástól függő „mi”-nek, és ez önfeladással, csiszolódással, fájdalommal jár.

Hiszen alkalmazkodni addig könnyű, amíg azt a kölcsönös szeretet mozgatja, és a mind a két fél kiveszi belőle a részét. Nehézzé pedig akkor válik, amikor a házastársak már sem nem szeretik, sem nem tisztelik egymást. Például ha az egyikük már nem törődik a másikkal, hanem önző módon csak saját magára kezd el figyelni. Vagy ha a házastársak elkezdnek vetélytársat látni egymásban, aki saját személyes boldogságuk és érvényesülésük útjában áll.

Pál apostol szavai ezért figyelmeztetnek minden keresztény házaspárt: „*kölcsönösen alkalmazkodjatok egymáshoz*”, és itt válik hangsúlyossá a mondat második fele: „*Krisztus félelmében*”. Mert a házasságban két tökéletlen, bűnös ember kell együtt élnen. Nekik kell folyamatosan egymáshoz csiszolódniuk. A csiszolódás pedig fájdalommal jár, néha egymásnak csattanással is, azzal, hogy megbántjuk egymást. Ezért kell mindkettőnknek *Krisztus félelmében* élnünk, mert ha kölcsönösen neki rendeltük alá az életünket, akkor a haragtól mindig el kell jutnunk a megbocsátásig. Krisztus jelenléte nélkül mindez sokkal, de sokkal nehezebb. És még Ővele sem mindig könnyű!

Világos, hogy Pál olyan házaspároknak írja sorait, akik mindketten Krisztus félelmében élnek. Azoknak, akik házastársa nem született újjá Krisztusban egészen mást tanácsol a Biblia. Az ilyen embereknek úgy kell élniük, hogy *magaviseletük szavak nélkül is megnyerje hit nélkül élő házastársaikat, mert azok felfigyelnek istenfélő és tiszta életükre.* (1Péter 3,1kk)

Két hívő ember házassága is sebezhető. Hát még azoké, akik felemás igában kénytelenek élni. De a hívő emberek, hívő vagy nem hívő házasságban éljenek is, mindig számíthatnak Krisztus erejére és szeretetére!



3.

Pál csak ezután kezd el külön-külön tanítani a férfiak és a feleségek engedelmisségéről.

A feleségeknél két dolgot említ: *a férj vezetésének elfogadását*, és itt először a teremtés rendjére hivatkozik: „*mert a férfi feje a feleségnek*”, majd a megváltás rendjére: „*ahogyan Krisztus is feje az egyháznak*”.

Pál házas férfiakkal szóló útmutatása pedig nem úgy hangzott, hogy: „*feleségek engedelmeskedjete férjeiteknek, férfiak ti pedig parancsolgassatok feleségeiteknek*”, hanem így: „*Férfiak! Úgy szeressétek feleségeiteket*”. – Mit is vár tehát tőlünk, férfiaktól, Isten: azt, hogy szeressük a feleségünket. És mit jelent „szeretni”? Azt, hogy magunkat adjuk valakiért! Ez a férfiak „engedelmissége” feleségeik felé: önmaguknál jobban szeretni a házastársukat.

A hívő nők kísértése az, hogy elutasítsák férjeik teremtési és megváltási rendjéből, tehát Isten rendeléséből fakadó vezető szerepét. A hívő férfiak kísértése pedig az, hogy önmagukat jobban szeressék, mint házastársukat. Ha van töréspontja a házasságainknak, akkor ez a két dolog az, ami miatt még a hívő házasságok is könnyen tönkre mennek.

S talán az sem véletlen, hogy ebből a szakaszból *nyolc* versben bennünket: férfiakat figyelmeztet Isten arra, hogy a házasságban milyen magatartást vár el tőlünk, és ugyanerre csak *három* versben emlékezteti feleségeinket!

Befejezés

Házasságról szóló igehirdetésem alapigéjének magyarázatát most itt szeretném befejezni. Ha Isten azonban megtart bennünket és élünk, akkor a ránk következő vasárnapon innen szeretném majd folytatni, részletesebb kitérve mind a férfiak, mind pedig a feleségek kötelességeire.

Tudom, hogy mindaz, amit ma elmondhattam, elsősorban azon keveseket érinthette inkább, akik hívő házasságban élnek. De közöttünk sokan vannak olyanok, akik egyedül élnek, vagy rossz házasságban – hitetlen férjjel az oldalukon. Rájuk gondolva hadd fejezzem be így:

Ne felejtsetek el, hogy a boldogság forrása nem a házasság, hanem az Istennel való élő kapcsolat a Krisztusban. Pál sem élt házasságban, de nagyon szoros és élő kapcsolatban élt Megváltójával: Krisztussal. Azzal a Jézus Krisztussal, akiben Isten az embernek, férfiaknak és nőknek, házasoknak és házasság nélkülieknek ajándékozta szeretetét. Az életet pedig igazán boldoggá ez a Krisztusban nekünk ajándékozott szeretet teheti. Ámen!